

Samen gebouwd

Als predikant ben ik pas later in het kerkenwerk terecht gekomen. Dat was best een overgang. Ik merkte al snel dat je veel meer alleen werkt. Dat was ik niet zo gewend. Verder viel me op dat de kerk voor een groot deel drijft op de inzet van betrokken vrijwilligers. Dat is hartverwarmend, maar ook vrijwilligers kunnen de neiging hebben wat 'solistisch' op te treden. Zelfs in de manier waarop kerkelijke (wijk)gemeenten met elkaar omgaan zie je daar iets van terug.

De vragen die ik mezelf de laatste tijd stel zijn: Hebben we onze eigen koninkrijkjes of laten we ons invoegen in het koninkrijk van God. Delen we een gezamenlijke roeping en verlangen? Zien we in hoe waardevol het is wat een ander doet en willen we dat ondersteunen? Hoe komt het dat we zo gemakkelijk een verkeerd beeld van elkaar schetsen?

In Efeze 4 vinden we woorden die ons aan het denken zetten: 1. Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u op tot een wandel die de roeping waarmee u geroepen bent, waardig is, 2. in alle nederigheid en zachtmoedigheid, met geduld, door elkaar in liefde te verdragen, 3. en u te beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede: 4. één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent tot één hoop van uw roeping, 5. één Heere, één geloof, één doop, 6. één God en Vader van allen, Die boven allen en door allen en in u allen is.

Paulus vraagt om eenheid van Geest te zoeken. Hij gebruikt daarbij woorden als zachtmoedigheid, nederigheid, geduld, liefde. Wie 1 Petrus 2 leest, leest hoe eenheid eruit kan zien: 4. en kom naar Hem toe als naar een levende steen, die wel door de mensen verworpen is, maar bij God uitverkoren en kostbaar, 5. dan wordt u ook zelf, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis, tot een heilig priesterschap, om geestelijke offers te brengen, die God welgevallig zijn door Jezus Christus.

Denk bij deze tekst niet aan bakstenen, die allemaal precies hetzelfde zijn qua vorm en kleur. Het gaat over stenen die heel verschillend zijn, maar samen gebouwd één geheel vormen. Denk ook niet dat iedere steen van zichzelf passend voor gebruik is. Soms moet er wat vanaf worden gebikt. Stenen worden passend gemaakt. Zo krijgt iedere steen een eigen plekje in het grotere geheel. Sommige stenen vormen samen een ruimte waar je schuilen kunt. Een andere steen wordt misschien ergens in het veld neergelegd als zwerfsteen om te rusten, of als struikelsteen onderweg, of... vul maar in. Ieder ontvangt op de een of andere manier een roeping en mag deel uit te maken van Gods Koninkrijk.

Het beeld van de levende stenen maakt nederig en vraagt om zelfverloochening. Het is de grote Bouwmeester die ons als stenen (persoonlijk, wijkgemeente, PGM) in de handen neemt. Hij voegt ons in Zijn grotere geheel in, op een plek die we misschien niet zelf zouden kiezen. Daarbij gaat het niet om ons, maar om de Hoeksteen, Jezus Christus. Hij mag alle aandacht naar Zich toe trekken. Zo wordt het beeld een uitnodiging: laat je samen bouwen, met Jezus in het centrum!